

Mijn tweede Haïtireis

Nadat ik vorig jaar op 2 oktober uit Haïti was vertrokken raasde een dag later de orkaan Matthew over het eiland. Ik heb toen gezegd dat ik gauw weer terug zou komen om te helpen. Op 2 mei jl. kwam ik weer aan bij de school in Ka-Blain. Weer voor een verblijf van ruim vijf weken. Het gevoel dat ik toen kreeg was echt weer een thuisgevoel. En tegelijk wist ik dat veel ouders van kinderen nog zonder huis zitten vanwege de orkaan. Gelukkig is er veel geld binnengekomen en heb ik met eigen ogen gezien hoe blij gezinnen zijn als ze te horen krijgen dat ze een nieuw huis krijgen.

Zelf heb ik ook meegeholpen huizen in de laatste bouwfase af te lakken met een mooie kleur. En dan gingen de gezinnen er in wonen. Hoe blij zijn de ouders en kinderen dan en hoe dankbaar zijn ze voor hun nieuwe huis! Echt heel mooi om dat mee te maken.

Ik heb ook gezien hoe een driejarig meisje, Woodjina, tijdens mijn verblijf herenigd werd met haar moeder. Samen wonen ze nu in het kinderopvangtehuis op de school. Een andere, heftige ervaring was dat een meisje van negen jaar dat hier op school zat, op een zondag was verongelukt. Zij was onderweg naar de kerk. De ouders hebben alles geprobeerd om haar te redden maar ze is toch overleden. Op de maandag na het ongeval hing de vlag op school halfstok.

Gelukkig heb ik een kunstwerk kunnen maken op de trap/tribune op het schoolplein. De trap is nu geheel beschilderd met typisch Haïtiaanse landschappen en huizen, zoals Bassin-Bleu (een mooie zwemplek onder watervallen in de buurt van Jacmel) en natuurlijk voor de jongens (en ook meisjes!) een voetbalgoal met gras en cornervlaggen. Recht tegenover dit doel staat op de muur van het auditorium ook zo'n voetbaldoel. Het voelde goed een dergelijke 'footprint' op de school achter te mogen laten.

Er zijn veel momenten geweest die mij ontroerden. Zoals wanneer je de kinderen ziet spelen met blijde gezichten. En dat nadat ze urenlang lopend naar school zijn gekomen. Als je dan beseft dat zij en hun ouders het niet breed hebben of soms helemaal niets hebben, dan denk je wel eens dat wij die alles hebben, daar toch vaak slecht mee omgaan. Het zet mij wel aan alles voor mezelf nog eens goed op me in te laten werken en na te denken over hoe ik daarmee om wil gaan.

Ook waren er verrassingen in de vorm van uitstapjes met de jeep. Ik ging met Marijke mee naar de diverse bouwlocaties om te zien hoe de bouw van de Kay Mathew-huizen vorderde. Marijke zit er als hoofd-aan-nemer bovenop om toe te zien dat alles goed en met de juiste materialen wordt gebouwd. Prachtig!

Nog een verrassing was dat ik in de voorlaatste week vier nachten en vijf dagen naar Jacmel aan de zuidkust van Haïti ben geweest om zelf even bij te komen van alle inspanningen en indrukken. Nog groter was de verrassing dat Marijke en Jonel mij met de Viking naar Jacmel wilden brengen. Een tocht van 62 kilometer, maar daar hebben we zes uur over gedaan! Kun je nagaan hoe slecht de wegen zijn. Onderweg zijn we nog gestopt bij een familie die ook een nieuw huisje krijgt. Ook zijn we op bezoek gegaan bij de ouders van het overleden meisje. Heftig was het verdriet bij de ouders toen wij hen condoleerden met dit verlies.

Terugkijkend op deze reis, resteert alleen dankbaarheid. Dat ik dit heb mogen doen voor de kinderen en hun ouders daar in Haïti.

Hartelijke groet, Dick van Dam

